

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

נדירים-כל כנויי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
יש יד לצדקה, או אין יד לצדקה?											▲	◊
היכי דמי?											▲	
אילימא דאמר הדין וזוא לצדקה והדין נמי											!	
ההוא צדקה עצמה היא										ז		
אלא כגון דאמר הדין ולא אמר נמי, מאי? הדין נמי צדקה קאמר, או דלמא מאי והדין - לנפקותא בעלמא קאמר, ודבורא הוא דלא אסקיה											!	◊
מי אמרינן כיון דאיתקש לקרבנות, דכתיב (דברים כ"ג) בפ"ך - זו צדקה, מה קרבנות יש להן יד אף צדקה יש לה יד, או דלמא לבל תאחר הוא דאיתקש?											▲	◊
יש יד להפקר, או דלמא אין יד להפקר?											▲	◊
היינו צדקה											ז	
אם תמצא לומר קאמר, אם תמצא לומר יש יד לצדקה, דאין היקש למחצה											!	◊
הפקר מי אמרינן היינו צדקה, או דלמא שאני צדקה, דצדקה לא חזיא אלא לעניים, אבל הפקר בין לעניים בין לעשירים?											▲	◊
יש יד לבית הכסא או לא?	בעי רבינא:										▲	◊
היכי דמי?											ז	
אילימא דאמר הדין ביתא ליהוי בית הכסא והדין נמי											!	
ההוא בית הכסא נמי הוה											ז	
אלא כגון דאמר והדין ולא אמר נמי											!	◊
מאי? הדין דאמר - והדין נמי בית הכסא, או דלמא מאי והדין - לתשמישא בעלמא קאמר?											▲	◊
מכלל דפשיטא ליה לרבינא דיש זימון לבית הכסא											■	
והא מיבעיא ליה לרבינא: הזמינו לבית הכסא, מהו? הזמינו לבית המרחץ, מהו? זימון מועיל או אין זימון מועיל											▲	ז
רבינא, חדא מגו חדא קמיבעיא ליה: זימון מועיל או אין זימון מועיל? את"ל יש זימון, יש יד או אין יד?											!	◊
תיבעי ליה.											■	
מנודה אני לך וכו'.												■
מודה ר"ע, לענין מלקות שאינו לוקה, דאם כן, ניתני: ר' עקיבא מחמיר.	אביי:										■	◊
בנדינא מינד - דכולי עלמא לא פליגי דאסור, משמתנא מינד - לכולי עלמא שרי, במאי פליגי? במנודה אני לך	רב פפא:										■	◊
לישנא דנידויא הוא	דרבי עקיבא סבר:										◆	■
לישנא דמשמתנא הוא.	ורבנן סברי:										◆	■
ופליגא דרב חסדא											■	◊
דההוא גברא דאמר משמתנא בנכסיה דבריה דרב ירמיה בר אבא, אתא לקמיה דרב חסדא											○	■
לית דחש לה להא דרבי עקיבא	א"ל: [רב חסדא]										■	◊
במשמתנא פליגי.	קסברי: [רב חסדא]										■	◊
נדהו בפניו - אין מתירין לו אלא בפניו, נדהו שלא בפניו - מתירין לו בין בפניו בין שלא בפניו.	רבי אילא אמר רב:										■	◊
השומע הזכרת השם מפי חבירו - צריך לנדונו, ואם לא נידהו - הוא עצמו יהא בנדו, שכל מקום שהזכרת השם מצויה - שם עניות מצויה, ועניות כמיתה, שנאמר: (שמות ד) כי מתו כל האנשים	רב חנין אמר רב:										■	◊

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>key-מקרא:</p>	

Talmud Navigator

נדרים-כל כנויי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כל מקום שנתנו חכמים עיניהם - או מיתה או עוני.	ותניא:									■	■	◇
הוה קאימנא קמיה דרב הונא, שמעה להך איתתא דאפקה הזכרת השם לבטלה, שמתה ושרא לה לאלתר באפה.	רבי אבא: [רב הונא]									○		◇
ש"מ תלת:										■		◇
ש"מ, השומע הזכרת השם מפי חברו - צריך לנדומו										■		◇
וש"מ, נידהו בפניו - אין מתירין לו אלא בפניו										■		◇
וש"מ, אין בין נידוי להפרה ולא כלום.										■		◇
תלמיד חכם מנדה לעצמו ומיפר לעצמו.	רב גידל אמר רב:											◇
פשיטא										⚡		◇
מהו דתימא אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורין, קמ"ל.										!		◇
היכי דמי?										^		◇
כי הא דמר זוטרא חסידא כי מחייב בר בי רב שמתא, משמית נפשיה ברישא והדר משמת בר בי רב, וכי עייל לביתה, שרי לנפשיה והדר שרי ליה.	[מר זוטא חסידא]									○	!	◇
מנן שנשבעין לקיים את המצה? שנאמר: (תהלים קיט) נשבעתי ואקיימה לשמור משפטי צדקך.	ואמר רב גידל אמר רב:										■	◇
והלא מושבע ועומד מהר סיני הוא											⚡	◇
אלא הא קמ"ל, דשרי ליה לאיניש לזרוני נפשיה.										!		◇
האומר אשכים ואשנה פרק זה, אשנה מסכתא זו - נדר גדול נדר לאלהי ישראל.	ואמר רב גידל אמר רב:										■	◇
והלא מושבע ועומד הוא, ואין שבועה חלה על שבועה											⚡	◇
מאי קמ"ל? דאפי' זרוזי בעלמא										!	⚡	◇
היינו דרב גידל קמייטא										⚡	⚡	◇
הא קמ"ל, כיון דאי בעי פטר נפשיה בקרית שמע שחרית וערבית, משום הכי חייל שבועה עליה.										!		◇
האומר לחבירו נשכים ונשנה פרק זה - עליו להשכים, שנאמר: (יחזקאל ג) ויאמר אלי (בן אדם) קום צא אל הבקעה ושם אדבר אותך ואצא אל הבקעה והנה שם כבוד ה' עומד.	ואמר רב גידל אמר רב:										■	◇
נידוהו בחלום - צריך י' בני אדם להתיר לו והוא דתנו הלכתא, אבל מתנו ולא תנו - לא	רב יוסף:										■	◇
ואי ליכא דתנו הלכתא, אפילו מתנו ולא תנו											■	◇
ואי ליכא, ליוזיל וליתב אפרשת דרכים ויהיב שלמא לבי י', עד דמקלעי ליה עשרה דגמרי הלכתא.											■	◇
ידע מאן דלישרי ליה?	רבינא לרב אשי:										^	◇
לשמותיה שויה שליח, למישרי ליה לא שויה שליח.	אמר ליה: [רב אשי]									!		◇
שמתיה ושרו ליה בחלמיה, מאי?	רב אחא לרב אשי:										^	◇
כשם שאי אפשר לבר בלא תבן, כך אי אפשר לחלום בלא דברים בטלים.	אמר ליה: [רב אשי]									!		◇
רבינא הוה לה נדרא לדביתהו, אתא לקמיה דרב אשי											○	◇
בעל מהו שיעשה שליח לחרטת אשתו?	אמר ליה: [רבינא]										^	◇
אי מכנפין - אין, אי לא - לא.	אמר ליה: [רב אשי]									!		◇
ש"מ תלת:											■	◇
ש"מ, בעל נעשה שליח לחרטת אשתו											■	◇

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

Talmud Navigator

נדריים-כל כנויי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
וש"מ, לא שרי למשרי נדרא באתרא דרביה												◊
וש"מ, כי מכנפין שפיר דמי.												◊
ושמתא - אפ"ל באתרא דרביה.												◊
ויחיד מומחה שרי שמתא.												◊
מאי דכתיב: (מלאכי ג) ורחצה לכם יראי שמי? אלו בני אדם שהן יראין להוציא שם שמים לבטלה.	רבי שמעון בר זביד א"ר יצחק בר טבלא א"ר חייא אריכא דבי ר' אחא א"ר זירא א"ר אלעזר א"ר חנינא א"ר מיאשה משמיה דרבי יהודה בר אילעאי:											◊
שמש צדקה ומרפא - אמר אביי: ש"מ, הרגא דיומא מסי.	[אביי]											◊
ופליגא דר"ש בן לקיש												◊
אין גיהנם לעולם הבא, אלא הקב"ה מוציא חמה מנרתיקה, צדיקים מתרפאין בה ורשעים נידונין בה, שנאמר: ורחצה לכם יראי שמי שמש וגו' ולא עוד, אלא שמתעניין בה, שנאמר: (מלאכי ג) ויצאתם ופשתם כעגלי מרבק. והרשעים נידונין בה, שנא': (מלאכי ג) הנה היום בא בוער כתנור וגו'.	דאמר: [ר"ש בן לקיש]											◊
כנדרי רשעים - נדר בנזיר ובקרבן ובשבועה												■
כנדרי כשרים - לא אמר כלום, כנדבותם - נדר בנזיר ובקרבן.												■
ודלמא הכי קאמר: כנדרי רשעים לא נדרנא												⚡
באומר כנדרי רשעים הריני עלי והימנו, הריני בנזירות עלי בקרבן, הימנו בשבועה.	שמואל:											⚡
הריני נזירות, דלמא הריני בתענית קאמך												⚡
כשהיה נזיר עובר לפניו.	שמואל:											⚡
הימנו בשבועה, דלמא הימנו דאכילנא קאמך												⚡
דאמר הימנו שלא אוכל.	רבא:											⚡
אי הכי, מאי למימרא?												⚡
מהו דתימא הא לא מפיק שבועה מפומיה, קמ"ל												⚡
כנדרי כשרים - לא אמר כלום, כנדבותם - נדר וכו'.												■
מאן תנא דשאני ליה בין נדר לנדבה? לימא, לא רבי מאיר ולא רבי יהודה												⚡
(קהלת ה) טוב אשר לא תדור וגו' - טוב מזה ומזה שאינו נודר כל עיקר, דברי ר' מאיר	דתניא: [רבי מאיר]											⚡
טוב מזה ומזה נודר ומשלם	רבי יהודה:											⚡
אפילו תימא ר"מ, כי קא"ר מאיר - בנדר, בנדבה לא קאמר.												⚡
כנדבותם - נדר בנזיר ובקרבן	והא קתני:											⚡
תני: נדר בנזיר ובקרבן.												⚡
מאי שנא נודר דלא? דלמא אתי בה לידי תקלה, נדבה נמי לא, דלמא אתי בה לידי תקלה												⚡
כהלל הזקן												⚡
אמרו על הלל הזקן, שלא מעל אדם בעולתו כל ימיו, מביאה כשהיא חולין לעזרה ומקדישה, וסומך עליה ושוחטה.	דתניא: [הלל הזקן]											⚡
הניחא נדבה דקרבות, נדבה דנזירות מאי איכא למימר?												⚡

<p> disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת story- מעשה O </p>	<p> statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראיה </p>
--	--

נדרים- כל כנויי		Talmud Navigator									
ממרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
סבר לה כשמעון הצדיק										!	
מימי לא אכלתי אשם נזיר טמא אלא אחד פעם אחת בא אדם אחד נזיר מן הדרום, וראיתיו שהוא יפה עינים וטוב רואי וקווצותיו סדורות לו תלתלים, אמרתי לו: בני, מה ראית להשחית את שערך זה הנאה? אמר לי: רועה הייתי לאבא בעירי, הלכתי למלאות מים מן המעיין ונסתכלתי בכבואה שלי, ופחו עלי יצרי ובקש לטורדני מן העולם, אמרתי לו: רשע למה אתה מתגאה בעולם שאינו שלך, במי שהוא עתיד להיות רמה ותולעה? העבודה, שאגלהך לשמים מיד עמדתי ונשקתיו על ראשו, אמרתי לו: בני, כמורך ירבו נזירי נזירות בישראל, עליך הכתוב אומר: (במדבר ו) איש כי יפליא לנזור נדר נזיר להזיר לה'.	דתניא, אמר שמעון הצדיק:									!	◊
מאי שנא אשם נזיר טמא דלא אכל? דאתי על חטא, כל אשמות נמי לא ליכול, דעל חטא אתן	מתקף לה רבי מני:									ז	◊
היינו טעמא, כשהן תוהין נזירין, וכשהן מטמאין ורבין עליהן ימי נזירות מתחטרין בהן, ונמצאו מביאין חולין לעזרה.	א"ל ר' יונה:									!	◊
אי הכי, אפילו נזיר טהור נמי										ז	
נזיר טהור לא, דאמרוי אמד נפשיה דיכול לנזור.										!	◊
ואיבעית אימא: אפילו יתיא רבי יהודה, כי א"ר יהודה - בנדבה, בנדר לא אמר.										!	◊
טוב מזה ומזה נודר ומקיים	והקתני:									ז	
תני: נודב ומקיים.										!	◊
מ"ש נודר דלא? דילמא אתי בה לידי תקלה, נדבה נמי דילמא אתי לידי תקלה										ז	◊
רבי יהודה לטעמיה										!	
אדם מביא כבשות לעזרה ומקדישה, וסומך עליה ושוחטה.	דאמר: [רבי יהודה]									!	◊
תינה נדבה דקרבנות, נדבה דנזירות מאי איכא למימר?										ז	
רבי יהודה לטעמיה										!	
חסידיהם הראשונים היו מתאווין להביא קרבן חטאת, לפי שאין הקב"ה מביא תקלה על ידיהם, מה היו עושין? עומדין ומתנדבין נזירות למקום, כדי שיתחייב קרבן חטאת למקום	דנתיא, רבי יהודה:									!	◊
לא נדרו בניזיר, אלא הרוצה להביא עולה - מתנדב ומביא, שלמים - מתנדב ומביא, תודה וארבעה מיני להמה - מתנדב ומביא, אבל בניזירות לא התנדבו, כדי שלא יקראו חוטאין, שנאמר: (במדבר ו) וכפר עליו מאשר חטא על הנפש.	רבי שמעון:									!	◊
שמעון הצדיק ורבי שמעון ור' אלעזר הקפר, כולן שיטה אחת הן דנזיר חוטא הוי.	אביי:									■	◊
שמעון הצדיק ורבי שמעון - הא דאמרן										■	◊
ורבי אלעזר הקפר ברבי										■	
וכפר עליו מאשר חטא על הנפש - וכי באיזו נפש חטא זה? אלא שציער עצמו מן היין, והלא דברים ק"ו: ומה זה שלא ציער עצמו אלא מן היין נקרא חוטא, המצער עצמו מכל דבר על אחת כמה וכמה מכאן, כל היושב בתענית נקרא חוטא.	דנתיא, ר' אלעזר הקפר ברבי									■	◊
והדין קרא בניזיר טמא כתיב										ז	
משום דשנה בחטא הוא.										!	◊
האומר (לחבירו) קונם, קונת, קונס - הרי אלו כינויין לקרבן											■
חרק חרף חרף - הרי אלו כינויין לחרם											■
נזיק נזיח, פזיח - הרי אלו כינויין לנזירות											■
שבותה, שקוקה, נודר במוהי - הרי אלו כינויין לשבועה.											■
כינויין - ר' יוחנן אמר: לשון אומות הן	איתמר: [רבי יוחנן]									◊	◊
לשון שבדו להם חכמים להיות נודר בו, וכן הוא אומר: (מלכים א' יב) בחדש אשר באד מלבן.	רבי שמעון בן לקיש:									◊	◊
וטעמא מאי תקינו רבנן כינויין?										^	◊

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment story מעשה- O	statement- מימרא ? קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

נדירים-כל כנויי	מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
דלא לימא קרבן														!	◇
ולימא קרבן														ז	
דילמא אמר קרבן לה.														!	
ולימא קרבן לה!														ז	
דילמא אמר לה ולא אמר קרבן, וקא מפיק שם שמים לבטלה														!	◇
מנין שלא יאמר אדם לה' עולה, לה' מנחה, לה' תודה, לה' שלמים? ת"ל: (ויקרא א) קרבן לה', וק"ו: ומה זה שלא נתכוון אלא להזכיר שם שמים על הקרבן, אמרה תורה קרבן לה', לבטלה על אחת כמה וכמה.		ותניא, רבי שמעון												!	◇
לימא כתנאי														ז	◇
כינויי כינויין - אסורין		בית שמאי:												ז	◇
כינויי כינויין - מותרין		בית הלל:												ז	◇
מאי לאו מ"ד כינויי כינויין אסורין, קסבר: כינויין - לשון אומות הן ולמ"ד מותרים, קסבר: לשון שבדו להן חכמים:														ז	
לא, דכולי עלמא כינויין לשון אומות הן														!	◇
בהני נמי משתעי אומות		ובית שמאי סברי:												!	◇
בהני לא משתעי אומות.		ובית הלל סברי:												!	◇
גזרינן כינויי כינויין משום כינויין.		ואיבעית אימא, בית שמאי סברי:												!	◇
לא גזרינן כינויי כינויין משום כינויין.		ובית הלל סברי:												!	◇
ה"ד כינויי כינויין דנדרים?															^
מקנמנא, מקנחנא, מקנסנא.		תני רב יוסף:												!	◇
ה"ד כינויי כינויין דחרם?															^
טחרקים, חרכים, חרפים.		תני מפשאה:												!	◇
כינויי כינויין דנזירות?															^
מחזקנא, מנזחנא, מפיתנא.		תני רב יוסף:												!	◇
מיפהזנא, מאי? מיתחזנא, מאי? מיתעזנא, מאי?		איבעיא להו:												^	
קינמא מאי? קונם קאמר, או דילמא (שמות ל) קינמן בשם קאמר?		רבינא לרב אשי:												^	
קינה, מאי? קינה של תרנגולין קאמר, או דילמא לשון דקונם?		רב אחא בריה דרב חייה לרב אשי:												^	
תיבעי.														■	
כינויי כינויין דשבועה ה"ד?															^
שבואל, שבתיאל, שקוקאל														!	◇
שבואל, שבואל בן גרשום משמע														ז	
אלא שבובאל, שבתיאל, שקוקאל														!	◇
אמר אשבתא - לא אמר כלום, אשקוא - לא אמר כלום, קרינשא - לא אמר כלום.		שמואל:												■	◇
נדר במוהי - הרי אלו כינויין.														■	<
האומר במוהי - לא אמר כלום, במומתא דאמר מוהי - הרי אלו כינויין לשבועה.		תניא, רשב"ג:												■	◇
האומר לחולין שאוכל לך, לא כשר, ולא דכי, טהור וטמא, נותר ופיגול - אסור.														■	מ

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story- מעשה key-מקרא:	statement- מימרא ζ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
---	--

Talmud Navigator

נדירים-כל כנויי	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
נדרים-כל כנויי	מימרא	מאן דאמר												
כאימרא, כדירים, כעצים, כאשים, כמזבח, כהיכל, כירושלים, נדר באחד מכל משמשי המזבח, אע"פ שלא הזכיר קרבן - ה"ז נדר בקרבן		רבי יהודה:												יא
האומר ירושלים - לא אמר כלום.														יא
סברוה מאי לחולין? לא לחולין ליהוי אלא קרבן														יא
מני מתני?														יא
אי ר"מ														יא
לית ליה מכלל לאו אתה שומע הן														יא
כל תנאי שאינו כתנאי בני גד ובני ראובן - אינו תנאי		דתנן, רבי מאיר:												יא
אלא ר' יהודה היא														יא
האומר ירושלים - לא אמר כלום		אימא סיפא, רבי יהודה:												יא
מדסיפא ר' יהודה, רישא לאו רבי יהודה היא														יא
כולה ר' יהודה היא, והכי קתני, שר' יהודה אומר: האומר ירושלים - לא אמר כלום.														יא
וכי אמר כירושלים, לר"י מי מתסר?														יא
האומר כירושלים - לא אמר כלום, עד שידור בדבר הקרב בירושלים		והתניא, רבי יהודה:												יא
כולה ר' יהודה היא, ותרי תנאי אליבא דר"י.														יא
חולין החולין כחולין, בין שאוכל לך ובין שלא אוכל לך - מותר		תניא:												יא
לחולין [לחולין] שאוכל לך - אסור														יא
לחולין לא אוכל לך - מותר														יא
רישא מני?														יא
ר' מאיר היא, דלית ליה מכלל לאו אתה שומע הין														יא
לחולין לא אוכל לך - מותר		אימא סיפא:												יא
לקרבן לא אוכל לך - ר' מאיר אוסר		והתנן: [רבי מאיר]												יא
הא לית ליה מכלל לאו אתה שומע הין		וקשיא לן:												יא
נעשה כאומר לקרבן יהא לפיכך לא אוכל לך		ואמר רבי אבא:												יא
הכא נמי הכי קאמר ליה: לא חולין ליהוי לפיכך לא אוכל לך														יא
האי תנא סבר לה כר' מאיר בחדא ופליג עליה בחדא: סבר לה כותיה בחדא - דלית ליה מכלל לאו אתה שומע הין, ופליג עליה בחדא - בקרבן.														יא
הא דאמר לחולין, והא דאמר לא לחולין, דמשמע לא ליהוי חולין אלא כקרבן.		רב אשי:												יא
טהור וטמא, נותר ופיגול - אסור.														יא
הרי עלי כבשר זבח שלמים לאחר זריקת דמים, מהו?		בעי רמי בר חמא:												יא
אי דקאמר בהדין לישנא - בהיתרא קא מתפיס														יא
אלא כגון דמתית בשר זבח שלמים ומחית דהיתרא גביה, ואמר זה כזה														יא
מאי? בעיקרו קא מתפיס, או בהיתרא קא מתפיס?														יא
נותר ופיגול		רבא: תא שמע:												יא
והא נותר ופיגול לאחר זריקת דמים הוא														יא

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

נדרים-כל כנויי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
בנותר של עולה.	אמר ליה רב הונא בריה דרב נתן:												יב.
אם כן, ליתני בבשר עולה	אמר ליה: [רבא]												יב.
לא מיבעיא קאמר, לא מיבעיא בשר עולה דאסור, דהא בקרבן קא מתפיס, נותר ופיגול דעולה איצטריכא, ס"ד אמינא כאיסור נותר, כאיסור פיגול, והוה ליה כמתפיס בדבר האסור ולא מיתסר, קמ"ל.													יב.
איזהו איסור האמור בתורה? אמר הריני שלא אוכל בשר ושלא אשתה יין כיום שמת בו אביו, כיום שמת בו רבו, כיום שנהרג בו גדליה בן אחיקם, כיום שראיתי ירושלים בחורבנה	מיתבי:												יב.
והוא שנדור באותו היום	ואמר שמואל:												יב.
היכי דמי? לאו כגון דקאי בחד בשבא דמית ביה אבוה, ואע"ג דאיכא טובא חד בשבא דהיתרא, וקתני אסור, ש"מ בעיקר הוא מתפיס													יב.
דשמואל הכי איתמר													יב.
והוא שנדור ובא מאותו היום ואילך.	אמר שמואל:												יב.
כחלת אהרן וכתרומתו - מותר	רבינא, ת"ש:												יב.
הא כתרומת לחמי תודה - אסור													יב.
והא תרומת לחמי תודה לאחר זריקת דמים היא													יב:
אימא: כתרומת הלשכה - אסור.													יב:
אבל תרומת לחמי תודה מאי? מותר, ליתני לחמי תודה וכ"ש תרומתו													יב:
הא קמ"ל: תרומת לחמי תודה תרומתו היא.													יב:
ואי בעית אימא: תרומת לחמי תודה נמי קודם זריקת דמים הוא, כגון דאפרשינהו בלישה													יב:
לחמי תודה שאפאן בארבע חלות ייצא.	וכי הא דאמר רב טובי בר קיסנא אמר שמואל:												יב:
והכתיב: ארבעים													יב:
למצוה.													יב:
והא בעי למשקל תרומה													יב:
וכי תימא דשקיל חדא ריפתא על כולה													יב:
(ויקרא ז) אחד מכל קרבן - שלא יטול מקרבן על חבירו	והתנן:												יב:
וכי תימא דשקיל פרוסה מכל חד וחד													יב:
אחד - שלא יטול פרוסה	והתנן:												יב:
אלא דאפרשינהו בלישה, דשקיל חדא מחמץ וחדא מן חלות, וחדא מן רקיקים וחדא מן רבוכה.													יב:
לימא כתנאי:													יב:
הרי עלי כבכור - רבי יעקב אוסר	[רבי יעקב]												יב:
מתיר	רבי יהודה:												יב:
היכי דמי?													יב:
אי נימא לפני זריקת דמים													יב:
מאי טעמא דמאן דשרי?													יב:
ואי לאחר זריקת דמים													יב:
מאי טעמא דמאן דאסר?													יב:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

נדירים-כל כנויי	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב:
אלא לאו דמחית בשר בכור ומחית בשר דהאיך גביה, ואמר זה כזה, ותנאי היא													יב:
לא, דכולי עלמא לפני זריקת דמים													יג:
ומ"ט דמאן דשרי?													יד:
אמר קרא: (במדבר ל) כי ידור, עד שידור דבבר הנדור, לאפוקי בכור דדבר האסור הוא	[מאן דשרי]												יז:
ומאן דאסר?													יח:
אמר קרא: (במדבר ל) לה, לרבות דבר האסור.	[מאן דאסר]												יט:
ומאן דשרי, לה מאי עביד ליה?													כ:
מיבעי ליה למתפיס בחטאת ואשם.													כא:
ומה ראית לרבות חטאת ואשם ולהוציא את הבכור?													כב:
מרבה אני חטאת ואשם - שהוא מתפיס בנדר, ומוציא אני את הבכור - שהוא קדוש ממעי אמו.													כג:
ומאן דאסר?													כד:
בכור נמי מתפיסו בנדר הוא	[מאן דאסר]												כה:
מנין לנולד בכור בתוך ביתו שמצוה להקדישו? שנאמר: (דברים טו) הזכר תקדיש.													כז:
ומאן דשרי?													כח:
כי לא מקדיש ליה מי לא מקדיש?	[מאן דשרי]												כט:
כאימרא, כדירים.													ל:
אימרא לאימרא כאימרא, דירים לדירים כדירים, עצים לעצים כעצים, אישים לאישים כאישים, מובה למובה כמובה, היכל להיכל כהיכל, ירושלים לירושלים כירושלים, כולן שאוכל לך - אסור, לא אוכל לך - מותר.	תנא:												לא:
מאן שמעינן ליה דלא שני ליה אימרא לאימרא כאימרא?													לב:
רבי מאיר היא													לג:
וכולן לא אוכל לך - מותר	אימא סיפא:												לד:
לקרבן לא אוכל לך - רבי מאיר אוסר	והתנן: [רבי מאיר]												לה:
נעשה כאומר לקרבן יהא לפיכך לא אוכל לך	ואמר רבי אבא:												לו:
לא קשיא: הא דאמר לא לאימרא, הא דאמר לאימרא.													לז:
האומר קרבן עולה, מנחה, חטאת, תודה, שלמים שאני אוכל לך - אסור	[ת"ק]												מ:
מתיר.	רבי יהודה:												מא:
הקרבן, כקרבן, קרבן שאוכל לך - אסור.													מב:
לקרבן לא אוכל לך - רבי מאיר אוסר.	[רבי מאיר]												מג:
קרבן, הקרבן, כקרבן שאוכל לך - אסור	קתני:												מד:
סתמא תנא כרבי מאיר, דלא שני ליה בין אימרא לאימרא													מה:
אי ר"מ													מז:
הקרבן שאוכל לך - אסור	הא דקתני:												מח:
באומר הא קרבן, והא עולה, והא מנחה, והא חטאת שאוכל לך - שמותר, שלא נדר זה אלא בחיי קרבן	והתניא: מודים חכמים [ר"מ] לרבי יהודה:												מט:
לא קשיא: הא דאמר הא קרבן, והא דאמר הקרבן, מאי טעמא? חיי קרבן קאמר.													נ:

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story :מקרא-key	■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	--

Talmud Navigator

נדרים-כל כנויי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מירא	מאן דאמר											
לקרבן לא אוכל לך - רבי מאיר אסר	קתני: [רבי מאיר]											
והא לית ליה לרבי מאיר מכלל לאו אתה שומע הן												
נעשה כאומר לקרבן יהא לפיכך לא אוכל לך.	רבי אבא:											
האומר לחבירו קונם פי מדבר עמך, ידי עושה עמך, רגלי מהלכת עמך - אסור.												
חומר בשבועות מבנדרי, ובנדריים מבשועי	ורמינהו:											
חומר בנדריים, שהנדרים חלין על המצוה כברשות, מה שאין כן בשבועות												
וחומר בשבועות, שהשבועות חלות על דבר שיש בו ממש ושאין בו ממש, מה שאין כן בנדריים												
באומר, יאסר פי לדיבורי, ידי למעשיהם, רגלי להילוכן.	רב יהודה:											
דיקא נמי												
פי מדבר עמך	דקתני:											
ולא קתני שאני מדבר עמך.												
הדרן עלך כל כנויי.												